



НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ПРЯКИЯ

Брой 1 • год. ХСV • 15 януари 2016 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

ОТЕЦ БОЯН САРЪЕВ:

ДА СИ БЪЛГАРИН И ПРАВОСЛАВЕН В РОДОПСКИЯ КРАЙ, Е СРАМНО И ГРЕШНО

ИНТЕРВЮ НА РОСИЦА РАНЧЕВА

Дори самото ДПС се изплаши от агресивната си политика и започнаха да се самоизключват един други, за да създадат впечатление, че работят за България, а не за чужди интереси. Това всъщност е причината за „разтрогването на брака“ между Доган и Местан, но стратегическият план продължава да се изпълнява, твърди отецът, известен като покръстител на Родопите.

– Отец Саръев, в края на миналата година вие бихте тревога по централните медии, че положението в Кърджалийско е в критична точка. За същото ни информира на 2 януари т.г. и Старозагорското патриотично сдружение „Вярност“, чиито членове са обиколили района на Перперикон, Кърджали и Ардино. Отбили са се и при вас. В тяхното прессъобщение, което публикувахме в „Старозагорски новини“, те цитират становището ви, че в Кърджа-



ли и в цялата Родопска област турците имат пълна религиозна, политическа, икономическа и културна власт. Действително ли това сте казал?

– 25 години предупреждавам цялото ни общество – политици и държавници, родолюбци и неродолюбци, демократи и недемократи, и

е причината за „разтрогването на брака“ между Доган и Местан, който в последно време тръгна с рогата напред. А то си има стратегически план. Всичко си е начертано как полска, внимателно, без изсилвания, без експесии в Родопите да се установи изцяло турска власт.

– Отче, наистина ли навсякъде по тези земи на българите се гледа с недобро око и не се говори на български език?

– Така е! Да кажеш, че си българин, че си православен, е срамно и грешно. И в същото време налице е пълно отстъпление на управляващите и Православната църква от ставащото. Нито президент, нито премиер и митрополит проявяват някакъв интерес и загриженост към случващото се.

– Според вас действително ли положението в Родопите е необратимо?

– Засега не е загубено тотално. Нещата са поправими, но трябва да стане чудо. Животът и управлението да се обърнат на 180 градуса. За съжаление това не зависи от нас.

– Вие продължавате да биете тревога?

– Какво да правя?! Поне като ни убиват – да викаме! Дано някой чуе и нещо да се промени.

– Много песимистично звучи този разговор в началото на 2016 година...

– Нямаме повод за радост. Нито във вътрешен, нито в международен план. Ние от ден на ден гаснем като нация. Все повече и повече ни заробват и служим на чужди интереси – икономически, политически и религиозни. Дните ни са преброени до 20-30 години, когато ще изчезнем като български народ. Какъв оптимизъм да имаме? За какво става въпрос?

– Понеже казвате, че трябва чудо да стане, за да се промени положението, как виждате това чудо, Господ ли да помогне?

– Господ чрез нас, хората, работи плановете си. Той няма да слезе да ни свърши работата. Трябва да се запретнем ние и с Негова помощ и да си спасим Отецеството. (вестник „Старозагорски новини“)

ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНОТО РЪКОВОДСТВО

На 8 януари т.г. в Дома на тракийците в София се състоя заседание на Централното ръководство на СТДБ. На заседанието бяха обсъдени и приети документите за Общото събрание на Върховния комитет на СТДБ: Отчет за дейността през 2015 г.; Отчет за изпълнението на бюджет 2015 г.; Приемане на план програма за 2016 г.; Приемане на бюджет за 2016 г. Общото събрание на Върховния комитет на СТДБ ще се проведе на 16 януари т.г. в София, в сградата на Съюза.



Поетът
Трендафил
Василев

На стр. 2

България остро се нуждае от защита на националните си интереси!

С председателя на СТДБ
Красимир Преманов разговаря д-р Ваня Иванова

– Г-н Преманов, в началото на новата година, имайки предвид обстановката в България, се налага да ви задам няколко въпроса като председател на една от най-старите патриотични организации в страната. Как оценявате това, което се случи в ДПС?

– В последните месеци няколко пъти имах възможност чрез медиите да изразя своите тревоги, че определени кръгове в Движението за права свободи го бяха превърнали в защитник на интересите на Република Турция, заставайки на нейна страна в международните спорове, в които тя участва. Особено ярко това се прояви при свалянето на руския воен самолет. Декларацията, прочетена от Лютов Местан от трибуната на българския парламент, беше доказателство за това. България остро се нуждае от защита на националните си интереси в сложната международна обстановка, в която не само нашата страна е изправена пред сериозни изпитания, но и Европа. Защитата и отстояването на националните интереси е отговорност на всички държавни институции, на народните представители, на политическите партии и техните лидери.

– Мислите ли, че с речта си г-н Доган даде добър пример в тази посока?

– Да, Почетният председател на ДПС даде добър пример в тази посока.

– Решаването на проблема за обезщетението на тракийските бежанци е отговорност на Българската държава, но минава през преговори с Турция. Каква е позицията на СТДБ по въпроса за българо-турските отношения?



– СТДБ винаги е отстоявал позицията за добросъседски отношения с Балканските държави, в т.ч. и с Република Турция. Като организация имаме своите основателни претенции за отговорностите, които тя носи за геноцида, извършен над тракийските българи и за дължимото от нея морално и материално обезщетение. В същото време винаги сме настоявали България да провежда балансирана външна политика, която да отчита приетелските връзки с Русия, защото това е единствената страна, подавала братска ръка на България в момент на тежки исторически изпитания от Освобождението насам. Не е достатъчно да имаме гаранции, че ако някой ни нападне ще получим евроатлантическа помощ. Най-важното е така да построим отношенията си с всички, че да няма кой да застраши националната ни сигурност. Крайно време е всички фактори, които цитирах по-горе да осъзнаят и да поемат своите отговорности пред България и българския народ. Ние тракийци твърдо отстояваме националните интереси на България и желаем наред с нашето членство в ЕС и НАТО, да бъдат възстановени отношенията с Русия и с традиционните приятели на България в света. Надяваме се и очакваме всички български граждани, независимо от тяхната религия и етнос, да застанат зад тази позиция и да я отстояват.



■ Тази снимка ни бе предоставена от „Вярност“. От сдружението твърдят, че турското знаме с лика на Кемал Ататюрк е разпънато на метри от полицията в Ардино

ПОГРОМЪТ В СЕЛО ЕВРЕНКЪОЙ

ТРЕНДАФИЛ ВАСИЛЕВ е роден през 1940 г. в с. Момино, Хасковско. Поет, автор е на девет стихосбирки. Носител е на националните литературни награди „Изворът на Белоногата“, „Александър Паскалев“, „Елин Пелин“ за цялостно творчество. Награден е със „Златно перо“ на СБЖ.

Книгоиздател, ръководил е няколко издателства, основател и управител е на „Българска книжница“.

Член е на Съюза на българските писатели и на Съюза на българските журналисти.

Живее в София.

ТРЕНДАФИЛ ВАСИЛЕВ

септември 1913 г. Турците подлагат на жесток терор българското население, прогонват го към старите граници, вършат жестоки погроми с кървави убийства в много от българските селища.

Село Евренкьой, Гюмюрджинско, е жертва на такъв погром

От Междусъюзническата война България излиза ограбена, разпокъсана, с разстроено народно стопанство, и претърпява първата национална катастрофа. Страната ни изгубва земи, които са били нейни преди войната. Източна Тракия преминава към Турция след подписването на Цариградския договор на 16

през есента на 1913 г. Турски войници събират цялото мъжко население и го подкарват във от селото, към дълбок дол. Там разстрелват всички. Между тях е бил и моят дядо Трендафил, заедно с тримата си сина. Дядо ми по това време е бил с ранен крак и едва се е движил, но турците го бутат с прикладите да върви с дру-

гите. Най-малкият му син Илия е бил 14-годишен. Той върви най-отзад и чува следния разговор между двама турски войници:

- Абе, това е малко!

- Да го пуснем – отговорил другият, хванал го за елека и му казал: - Хайде, бе, гитти!

Така чичо Илия успява да се спаси.

На другия ден виждат избитите мъже и цялото село потъва в потрес, скръб и плач.

Баба ми Йонка, която загубва мъж и двама сина, е била бременна, едва дочакала да роди детето и рухнала, съсипана, умира. Така се ражда моят баща Васил и остава кръгъл сирак.

Чичо Илия и баща ми живеят в селото до 1925 г., когато идват в пределите на България. Чичо Илия вече се е оженил, родило се е и



Тук се жени и събира дом с майка ми Ванка Талева. Тя също е останала сирак, баща ѝ е убит в Първата световна война през 1916 г.

Момино е моето родно село. Докато порасна, не познавах брата на баща ми – чичо Илия, и семейството му. През 1961 г. заминах да служа в гр. Кърджали и така се свързах с тях.

Такава е съдбата на много от близките родове бежанци, пръснати из цяла България.

Всичко това често ми разказваше чичо Илия, винаги със сълзи на очи.

Трагичната сага на семейството на баща ми се е запечатала дълбоко в душата ми. Тези жертвени преселения на българите бежанци – тракийци, стои в основата на стихотворението ми „Момино“.

МОМИНО

Бяга момата! Бяга да скрие сърцето си.
Но подир нея препуска на кон ятаганът.
Черният хълм от коси непомилвани свети.
Бие ранена кръвта – до девето коляно.
Спира най-стариат, вдига над болката лоб:
„Връщане няма! Старото – как да го помним!
Тук се покръстихме, тук вече имаме гроб.
Къщи ще вдигаме. Село ще бъде... Момино!“
Камък и сълзи. Чардаци – от горни по-горни.
Слепи огради – змия да не може да мине.
Само слънцето слиза свободно в дворовете,
само вятърът волно разрошва градините.
Люляков цвят от къшетата тъмни извира.
Цвилят в оборите буйни коне – неседлани.
Песента лека-полека пак сила набира,
лудо играят ръце в одаи и в дюкяни.
Моминска шарка – по пъстротъкани сукмани.
Моминска стъпка хорото по момински люшка.
Момински знак по звънци и по гривни ковани.
Момински пряпорец. Моминска сабя и пушка.

АТАНАС ТОНЧЕВ

На литературната ни стъгда се появи поредната книга на ревностния изследовател на Странджанския регион и Източна Тракия Панайот Маджаров „Под небесния връх“. От много години той проучва и пресъздава в документално-художествения жанр живота и събитията, материалния бит и духовните въжделения, нравите и героичните борби на българите от този многострадален край през епохата на Възраждането и началото на XX век. На тази многообхватна тема е посветил половин дузина книги, в които изпълнява своя синовен и патриотичен дълг към предците си. Самите главни на книгите му подсказват съдържанието им: „Странджански народни песни“ /1983 г./, „Народно творчество на българите от Източна Тракия“ /1996/, „Свято заклание“ /1998/, „Животът на източно-тракийските българи в техните песни и разкази“ /2001/, „Въстанието в Одринско 1903“ /2004/, „Да положим душата си за народа“ /2007/.

В поредната си книга „Под небесния връх“ Панайот Маджаров проследява историята, живота и развитието на родното си село Звездец. Това е едно от древните селища в родната ни, възникнало според написаното в том 2 на Енциклопедия България, през времето на османското робство с турското название Гьоктепе (Небесен връх). Наречено е така, защото е разположено в полите на връх Белия камен – закрилникът и дарителят на животелната вода за селото.

В своята книга обаче, Панайот Маджаров оспорва твърдението в енциклопедията и доказва с много необорими факти и съждения, че всъщност селището е възникнало далеч порано – още преди новата ера. Българската си принадлежност то е придобило при заселването на предците ни в Балканския полуостров през VI и VII век, а 13 столетия по-късно в 1934 г. името му е прекръстено с българския волен превод Звездец. С падането си под османско иго селото става част от привилегирания от

Чутното голямо Гьоктепе

И новата книга на Панайот Маджаров носи българския дух

султана район Хасекията, което му позволява да съхрани българската си самобитност и духовна култура. Ала това е раздразнило побителите и те го подлагат на жестоки издевателства. Само през времето след освободителната руско-турска война до 1913 г. то е три пъти опожарявано и сривано със земята, а хората му прогонени, но отново възраждано от завърналото се родолюбиво население, за да оцелее до наши дни.

По-нататък Маджаров разгръща пространно документално-художествено повествование за селото от природо-географска, климатична, икономическа, социално-битова и културна гледни точки, проследява драматичните моменти и историческите му превъплъщения във времето. Редица страници в този раздел са посветени на участието на гьоктепци в хайдутското четничество, чиито героизъм е възпят в песенния и разказан фолклор на селото, а още повече на Преображенското въстание през 1903 г. В това въстание, обхванало Одринския вилает като продължение на Илинденското в Македония, са участвали голям брой гьоктепци като войводите Киро

Узунов и Коста Стоянов, подвойводата Иван Делибозов и много четници.

Особено внимание изследователят обръща на характерологията на населяващите Гьоктепе, прониквайки дълбоко в техния бит и в душевността им, в нравите, обичаите, песните, легендите и цялото им фолклорно творчество.

И всичко това е базирано на достоверни летописни документи, конкретни разкази, спомени, изповеди и свидетелства на десетки мъже и жени, издирени и записани от него. Четейки книгата му, човек не може да не се възхити от чрезмерните му усилия и конкретно навлизане в същността на тази сложна и многостранна материя, от умението му да селектира, систематизира, обобщава и осмисли огромния набор от факти и свидетелства, събирани зрънце по зрънце години наред, както и да осъвремени онова, което се нуждае от осъвременяване. По този начин авторът възкресява многостранно драматичното минало на „чутното голямо Гьоктепе“, превърнало се в по-ново време в централна община със 7 села, за да знаят днешните му жители делата, борбите и живота на предците си. И

нещо изключително важно: макар че повествованието е за едно село, то е така написано, че читателят придобива знания и представа за много от характерните особености в същността и развитието на целия Странджански край.

Книгата „Поднебесен връх“ съдържа елементи и от други жанрове. От нея блика обширна историческа, статистическа, биографична, социална, културна и политическа информация за селото, хората и времето, в което са живели, има много очеркови зарисовки и художествено обрисувани картини, народопсихологически разсъждения, интересни анализи, възбуждащи изповеди и автентични текстове на песни, легенди, сказания и поверия, предавани от поколение на поколение. А всичко това, умело подбрано, подредено и вплетено едно в друго, прави книгата многолика и увлекателна.

В тази насока съществен принос има и езикът на автора. Той е богат и звучен, изпъстрен с много хубави думи и изрази от местния говор, които допълват колорита на написаното. А чрез десетките люде, битували персонализирано в книгата, Панайот Маджаров ни разкрива едно малко, но вдъхновено, високоправствено и патриотично настроено българско общество, готово на саможертва за извоюването на своята свобода, за съхраняването на родната свята и чест, което възбужда дълбоко читателя.

Цялата книга „Поднебесен връх“ е облъхната от дълбок български дух и носи посланията на едно макар и отминало време, които ни карат да се замислим за сегашното ни безродно и бездуховно съвремие.



ПЪТЯТ НА БОЛКАТА НЕ Е ИЗВЪРВЯН

Ангорският договор, сключен през 1925 г., е препотвърден през 1992 г., но няма политическа воля той да бъде изпълнен за бежанците от Източна Тракия

СВЕТЛА ВАСИЛЕВА („ДУМА“)

Виа Долороса или „Пътят на болката“, така е известна улицата в стария Йерусалим, по която е минал Исус към мястото на разпятието. В своеобразен аналог се е превърнал Ангорският договор за българските бежанци от Мала Азия и Източна Тракия. Макар подписан преди цели 90 години, той остава и до момента само пожелание и добри намерения, без те да са реализирани в действителност. Последниците от него бележат и съвременните българо-турски отношения.

Събитията от последната година, свързани с войната в Сирия, притока на бежанци в Европа, активното участие на Турция в случващото се и многопосочните ѝ амбиции, връщат лентата назад към октомври 1925 г. На тази дата в Ангора (днешна Анкара) Симеон Радев в качеството му на извънреден и пълномощен министър на България и държавният подсекретар при министерството на външните работи Тевфик Кямил Бей подписват Договор за приятелство между България и Турция. След Берлинския (1878 г.) и Ньойския (1919 г.) договор, наложени на България от Великите сили, които я разпокъсват и лишават от територии,

подписаният в Ангора е не по-малко коварен

Годишнината стана повод за научна конференция, организирана от Съюза на тракийските дружества в България, Тракийския научен институт и Института за исторически изследвания при БАН. „Оценките за Ангорския договор не са еднозначни. От една страна, критиците му още в далечните години на неговото подписване го обявяват за знак на национално предателство. Други анализатори имат по-добронамерено отношение и смятат, че в него се съдържат резерви за решаването на тракийския проблем“, каза председателят на Съюза на тракийските дружества Красимир Преманов. Причината за подобно противоречие според д-р

Боряна Бужашка е не само в непрецизния юридически език, но и в дългото действие на договора, известен и като Анкарски спогодби, защото представлява пакет от пет документа: договор, протокол, Конвенция за установяване и анекси. Съгласно тях българските бежанци от Източна Тракия (Турция) и турските изселници от България запазват правата си на собственост по местонахождението на имотите си. За българските бежанци това са 34 062 къщи, 1 960 000 дка ниви и ливади и 216 000 дка гори. Имотите на турски изселници от България са 3607 къщи, 286 000 дка ниви и ливади и 1225 дка гори.

Протоколът урежда правните последици от станалите до 18 октомври 1925 г. изселвания на турци от България и на българи от Турция. Той влиза в сила през 1926 г., но през 1928 г. неговото приложение спира, понеже не се прилага в частта за българите от Мала Азия. Въпреки силните обществени настроения против Турция на 6 март 1926 г. българското правителство подписва договор за неутралитет, помирение, съдебно уреждане и арбитраж. В него обаче липсва уговорката, че клаузите на договора не се отнасят до спорове, които съществуват преди сключването му. По този начин след подписването му

Турция непрекъснато заплашва България

че ще иска арбитраж по тълкуването и прилагането на протокола, част от Ангорския договор. Последващите усилия на българската дипломация са насочени към сключване на специална спогодба, по която да се прилага протоколът. Това искане не е прието от турската страна.

Целта на Конвенцията за установяване е да уреди правните последици от изселванията, които ще се извършат след 18 октомври 1925 г. Макар конвенцията да урежда изселване на българи и на турци, поради обезбеляването на цели райони в Турция и Мала Азия, тя де факто е едно-

странна и се прилага само за изселването на турците от България. Тогаващото правителство е смятало чрез нея да осигури проникването на българи в Турция и да създаде в пределите ѝ просперираща българска колония със свои училища и религиозни институции, която да носи облаги за българската търговия и капитал. В действителност конвенцията осигурява правна база на Турция, от която тя да изхожда при придвижването на изселническия въпрос съобразно своите цели, като упражнява непрекъснат политически натиск върху България. В края на 1934 г. за първи път турското правителство предлага изселване на цялото турско население от България, но българската страна не е готова да реагира положително, като счита този въпрос за твърде сложен.

Между 1944 г. и 1956 г. отношенията между двете страни преминават в безбройни ноти, отваряне и затваряне на границата и опити за надмощие. Турската страна поставя като предварително условие за подобряване на българотурските отношения въпроса за признаване на

малцинствени права на турското население в България

правото на свободно изселване и уреждане на имуществените и финансовите въпроси, свързани с него. Тези три въпроса турското правителство нарича три

правила на поведение, постановени от Конвенцията за установяване и протокола и настоява за тяхното приемане от българска страна.

Промяна в българската позиция постепенно настъпва след 1956 г. В доклад на Минчо Нейчев, министър на външните работи, се предлага замяната на Конвенцията от 1925 г. с ново споразумение, в което да се определи общият брой на турците, които България е готова да изсели, както и начинът за уреждане на имуществата на изселените лица. Нищо обаче не се предприема то да се случи. През 1964 г. в доклад на Иван Башев, министър на външните работи, за пръв път се разработват механизмите, по които трябва да се осъществи доброволното изселване на българските турци, но вече обвързано с контрапретенции към Турция за

изплащане на имотите на българските бежанци

изселени преди 1912, тези от Мала Азия, експулсирани след 1925 г. и имотите на Българската екзархия. Според Башев турското правителство след Втората световна война не се съобразява с Ангорския договор и той предлага денонсирането му и замяната с нов, който да отговаря на новите геополитически реалности. На 21.08.1966 г. е подписана спогодба, съгласно която експерти на двете страни трябва да се съберат и да разгледат финансовите

и имуществените въпроси, останали спорни и нерешени между Република България и Република Турция на принципа на компенсацията и установяване на салдото, което да бъде уточнено по време на преговорите. Особено важно за тракийските бежанци е, че съответната държава ще представлява претенциите на гражданите си, без да е необходимо да се доказват правата на отделния собственик по съдебен ред. До сформиране на комисия от експерти обаче не се стига.

През 1992 г. правителството на Филип Димитров подписва с Турция Договор за добросъседство, приятелство, сигурност и сътрудничество, който на практика

препотвърждава Ангорския договор

и дава възможности, които българските политици и дипломати не съумяват да използват. С Решение 416 на МС от същата година се постановява създаването на комисия, която да събере и оформи претенциите на българската страна към Турция и да внесе за одобрение позиция при водене на преговорите. Комисията започва работа, но не стига докрай.

Два закона, приети в Турция и България, отдалечават във времето достигането до вариант за цялостно решение на проблема с имуществото на бежанците. През 1988 г. в Турция е приет закон, по силата на който започва издаването на документи за собственост на турски граждани, настанени в загребените от турската държава имоти на прогонените тракийски българи. У нас пък 36-о Народно събрание приема внесения от председателя на ПГ на ДПС Ахмед Доган, Закон за възстановяване на собствеността на недвижимите имоти на българските граждани от турски произход, направили постъпки за изселване в Турция и други страни през периода май-септември 1989 г.

Известен пробив настъпва по време на 40-о

Народно събрание, когато на 3 ноември 2006 г. Сергей Станишев внася уточнение в използвана терминология между спорещите страни, като подчертава, че българите, прокудени от Източна Тракия и Мала Азия в периода след 1912 г., са бежанци, а не изселници. През 2008 г. чрез евродепутатите Маруся Любчева, Евгени Кирилов и Николай Младенов въпросът от общонационален е превърнат в международен. Те успяват да прокарат поправка в доклада за напредъка на Турция за членство в ЕС, гласуван в Европейския парламент. В него се казва, че Турция трябва да положи повече усилия за разрешаване на висящите двустранни въпроси със своите най-близки съседи, включително за неизпълнените си договорни задължения. На 8 април 2011 г. и българският парламентът гласува със 125 гласа „за“ решаване на неуредените въпроси между България и Турция. Единствено ДПС не участва в гласуването, като се оправдава с това, че решението е внесено от „Атака“, а не от външното министерство.

Според доц. Ваня Иванова, „към 2015 г.

България няма позиция по тракийския въпрос,

води непослователна и конюнктурна политика, подчинена на криворазбраната представа за добросъседско отношение с Турция. Тракийският въпрос присъства епизодично в дневния ред на парламента. Това се дължи до голяма степен на факта, че българските депутати са с отчуждено съзнание, нямат характер и воля за справяне със сериозни проблеми, а политическите партии нямат изработена политика по тракийския въпрос“. Кое-то пък значи, че Пътят на страданията за тракийските бежанци още не е извървян. Ангорският договор от 1925 г. е препотвърден с договора от 1992 г., но какво от това, щом няма политическа воля той да бъде приложен.



Юли, 1913 г. Фотографът на Министерството на просвещението Георги Трайчев е запечатал бягството на българското население от Чорлу, Люлебургас, Бабаески и др. към Мустафаша (Свиленград).

2015: календар



• 26 март – Денят на Тракия пред паметника на Одринската епопея в столицата



• 31 март – На паметната вечер за Ламби Дана-



• 6 май – На гергьовския събор в Поморие винаги е интересно



• 21 май – Възстановен бе съборът „Спасовден“ на Бакаджиците



• 2 май На събора на славянството и православието в с. Светлен

ЯНУАРИ

11 януари. Почина на 93 години контраадмирал Дичо Узунов, изтъкнат родопски и тракийски деец, военачалник, специалист по морско право, общественик.

17 януари. Заседание на Върховния комитет на СТДБ, на който бе отчетена дейността за 2014 г. и бе приета план-програма за 2015 г.

27 януари. Председателят на СТДБ Красимир Преманов навърши 60 години

ФЕВРУАРИ

7 февруари. 115 години от смъртта на Капитан Петко войвода. Национално поклонение във Варна.

Д-р Атанас Щерев е награден със орден „Стара планина“ – първа степен.

23 февруари. Ген. Тодор Бояджиев представи новата

си книга „Тайните операции, които промениха света“.

МАРТ

1 март. Тракийско дружество „Капитан Петко войвода“ в Карнобат чества 90 годишнината си.

26 март. Ден на Тракия. Прояви в цялата страна. В Хасково бе открит паметен знак с надпис „С благодарност към Хасково – градът, приютил бежанците от Тракия и Македония“.

31 март. Паметна вечер в София, посветена на 110 години от рождението на Ламби Данаилов.

Април

24 април. Общо събрание на РАО „Тракия“ в Поморие.

26 април. Шеста национална среща „Завръщане към корените“ в Созопол с потомци на тракийските бе-

жанци от Одринска и Източна Тракия и Мала Азия.

Сто български интелектуалци поискаха българския парламент да признае геноцида над арменците. На пресконференция в СБЖ СТДБ подкрепи подписката.

МАЙ

2 май. Събор на славянството и православието в с. Светлен.

6 май. Дванадесети национален тракийски гергьовски събор в двора на българската църква „Св.Георги“ в Одрин.

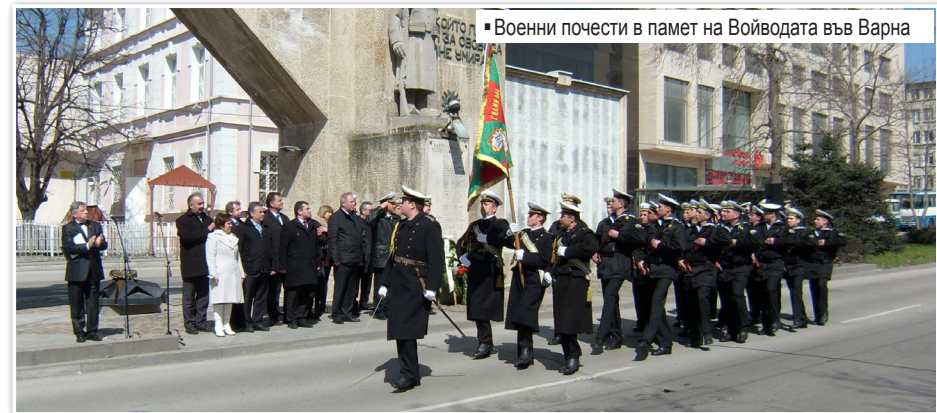
6 май. Национален тракийски гергьовски събор в Поморие.

7 май. Представен бе новият роман на Никола Инджов „Душа на друг човек“.

21 май. Единайсети национален тракийски събор „Спасовден“ в местността



• 6 юни И през 2015 г. бяха почетени на „Илиева нива“ невинните тракийски



• Военни почести в памет на Войводата във Варна



• Петрова нива

от факти и събития

„Бакаджиците“ край Ямбол.

21 май. Национален тракийски събор в църквата „Св.Константин и Елена“ в Одрин. За съжаление изпратени гръцки свещеници изпълниха службата на гръцки и неприятно изненада дошлите на събора тракийци. СТДБ се обърна с писмо към Светия синод за изясняване на случилото се в Одринската българска църква.

30-31 май. Национален фестивал „Фолклорен венец „Божура“ – гр. Средец

24 май. Поетът Ивайло Балабанов е удостоен със „Златен век“, Стефан Данаилов печели „Аскера“ за цялостно творчество, а Васил Михайлов – „Златна липа“ на фестивала в Стара Загора.

ЮНИ

6-7 юни. Национален тра-

кийски събор „Илиева нива“. Ден на тракийското дете.

Завърши Националният ученически конкурс „Капитан Петко войвода – живот, посветен на свободата“.

Тракийци от Хасково събират книги за българското училище в Истанбул.

13 и 14 юни. Втори национален фолклорен конкурс „С песните и танците на Тракия“ във Варна.

19-21 юни. Национален събор на народното творчество „Странджа пее“ в Граматиково.

20 юни. Седемнайсети тракийски национален събор в Кърджали.

22 юни. Работно заседание направи редколегията на Енциклопедия „Тракия“.

27 юни. Тракийски фолклорен събор „Бургаски минерални бани“ в с. Ветрен.

ЮЛИ

25-26 юли. Национален тракийски фолклорен събор „Богородична стъпка“ в Старозагорските минерални бани.

АВГУСТ

1-2 август. Национални тържества, посветени на 112 години от Илинденско-Преображенското въстание в с. Славейно.

22-23 август. Национален възпоменателен събор, посветен на 112 години от Илинденско-Преображенското въстание на Петрова нива. На научната конференция там бе приета декларация против опитите за разкол и разделение на Българската православна църква.

Костадин Карамитрев е удостоен посмъртно с званието „Почетен гражданин“ на Хасково.

Петра Мечева бе избрана за почетен гражданин на Стара Загора.

Тракийците от с. Генерал Инзово отбелязаха 90-годишнина от заселването на прогонените 275 семейства от Беломорска Тракия.

СЕПТЕМВРИ

19 септември. Национален тракийски женски събор-поклонение в с. Аврен. Излезе книга 11-12 на Известия на Тракийския научен институт, издание на СТДБ и Института.

ОКТОМВРИ

3 октомври. Национално тракийско поклонение „Ден на тракийската памет“ в гр. Маджарово. Слово произнесе директора на института за исторически изследвания проф. д.и.н Илия Тодев. Пред Тракийския

пантеон завърши поредният поход „По стъпките на тракийските мъченици през есента на 1913 г.“

Тракийски събор в с. Старо село, Сливенско.

Писателят Никола Инджов получи наградата „Захарий Стоянов“ по случай 80-ата му годишнина.

СТДБ удостои Неофит – патриарх Български и митрополит Софийски, с най-високото си отличие – медал „Капитан Петко войвода“ с лента по случай неговата 70 годишнина.

18 октомври. Проф. д-р Георги Янков дари на родното си село Ефрем параклис „Свети Георги Победоносец“, който пази спомена за село Сачанли.

НОЕМВРИ

4 ноември. Българската национална телевизия из-

лъчи документалния филм „Проиграната мечта за Беломорието“, създаден със съдействието на СТДБ и Тракийския научен институт.

СТДБ се обърна с писмо-обръщение до Вселенския патриарх Вартоломей във връзка с паметника на екзарх Антим I.

Скулпторът Валентин Старчев и странджанска певица Калинка Згурова бяха удостоени с „Златен век“ на Министерството на културата по случай 1 ноември – Деня на народните будители.

6-9 ноември. В Крим с подкрепата на СТДБ се състоя фестивалът „Български срещи“, в който участваха представители на Съюза проф. Ваня Добрева, проф. Иван Маразов и Тодор Коруюв.

14 ноември. Среца на тракийци в Стара Загора. Приета е декларация във връзка с 90 годишнината на Ангорския договор.

29 ноември. Тракийци от цялата страна и парламентаристи отдадоха почит на първия български екзарх Антим I пред паметника му в Одрин по повод 127 години от рождението му.

30 ноември. Софийското тракийско дружество отчете дейността си. За председател бе избрана Божана Богданова

ДЕКЕМВРИ

4 декември. Научна конференция по повод 90 години от Ангорския договор в София, организирана от СТДБ, Тракийския научен институт и Института за исторически изследвания на БАН. Централното ръководство на СТДБ излезе с декларация във връзка с 90 годишнината на Ангорския договор.

7 декември. На творческа вечер на Тодор Коруюв, редактора на в. „Тракия“, му бе връчена наградата „Георги Кирков“.

12 декември. Подписан договор за сътрудничество между СТДБ и Българската национално-културна автономия „Паисий Хилендарски“ в Република Крим.

18 декември. Тракийци от София и от цялата страна отбелязаха 171 години от рождението на Капитан Петко войвода.

22 декември. На кмета на Столична община Йорданка Фандъкова бе връчен златен медал „Петко войвода“ с лента, за ползотворното сътрудничество между Общината и тракийската организация.

СТДБ изпрати писмо до премиера Бойко Борисов във връзка с посещението на министър-председателя на Турция Ахмет Давутоглу.



■ Най-новият паметник на Капитан Петко войвода е в Сливен



■ Петра Мечева бе удостоена с званието „Почетен гражданин“ на Стара Загора



■ 19 септември – На тракийския женски събор-поклонение в Аврен



■ 4 декември – Конференция, посветена на Ангорския договор в София



■ Фестивалът „Български срещи“ в Крим завърши с концерт в театър „А.П.Чехов“ в Ялта



■ 3 октомври – Пред Тракийския пантеон в Маджарово



■ 29 ноември – Тракийци пред паметника на екзарх Антим I в Одрин

СВЕТЪТ Е СЪН В УСМИВКАТА НА БОГА



РУСКА ДАСКАЛОВА

Само ден преди празника Въведение Богородично“ (21.XI.) дамският клуб „Поля Терзистоева“ към тракийското дружество във Варна отбеляза Деня на християнската младеж и семейство. Празнично слово произнесе Румяна Вълчева, председателка на Варненското тракийско дружество и на Тракийския женски съюз в България. В изложението тя подчерта, че щастието и нещастията, съдбата, годността ни изобщи за живота, в голяма степен зависят от семейството ни. Тази важна роля на семейството в живота на човека и на обществото напълно оправдава честването му, включено в съдържанието на един от големите християнски празници. Известно е, че в учението на християнството семейството се сравнява с Църквата в умален мащаб, а любовта на Бог към членовете на Църквата

се сравнява с любовта между съпрузите. За Християнската църква бракът е едно от седемте тайнства. А за тайнство в християнски смисъл се говори само там, където има някаква дълбока промяна, подпомагана чрез молитва и извършвана чрез Божията благодат. Тук Румяна Вълчева цитира ставр. ик. Любомир Попов („Неделни и празнични проповеди“ с. 299): „Въвеждането на младоженците в храма има двойк смисъл и значение. В храма са родителите, близките, гостите, сиреч Църквата като общество, при одобрението на което се създава новото семейство. Чрез молитвата на това общество Бог освещава брачния съюз. Затова венчавката не е просто юридически договор, какъвто е смисълът на подписването на гражданския брак, а освещаването на човешката любов от Христа в Светия дух. Молитвите на венчаването напомнят за особеното достойнство на чо-

Християнски празник – с поезията на Елена Алекова

века като цар на творението, за древния произход на брака, за библиейското учение, че мъжът и жената в брака са вече части от едно цяло...“ Като обобщава споделеното г-жа Вълчева подчерта, че създавайки поколение. Те (мъжът и жената) са длъжни да възпитават децата си в християнските ценности и морал. Тя припомни думите на нашия голям поет – сатирик Стоян Михайловски: „Науката е водач, който ни тласка напред, а МОРАЛНОТО ВЪЗПИТАНИЕ е водач, който върви пред нас и ни води през най-добрите пътища.“

За да се изпълни изцяло духовната същност на празника, като върхов момент в неговото развитие организаторите поставиха срещата с Елена Алекова. С кратко въведение г-жа Вълчева я представи: Елена Алекова е родена в с. Мугла, Смолянско. Автор е на 10 поетични книги, романа в стихове „Милена“, книгите „Отвъд думите“ (белетристика), „По невидимите магистрали“ (литературна критика), „Моята България“ (публицистика). Удостоена е с наградата „Николай Хайтов“ – за есеистика (2007). Заедно с поета Велин Георгиев води творчески вечери в Националния литературен салон „Старинният файтон“.

Член е на Съюза на българските писатели, Съюза на българските журналисти и Съюза на учените в България.

За поезията на Елена Алекова говори поетът Станислав Пенев, който подчерта: „Стиховете на Елена Алекова са един цялостен поглед върху света,

една промисъл на житейското време, път към душата на съвременника. От висотата на своя творчески хоризонт подчертава истини на екзистенцията, утвърждава концептивно и доказателствено становището, че всичко започва от човека и свършва с човека... Човекът – подобие Божие, или човекът – плод на човешката съблазн, на задълбочен размисъл, на творческо страдание и преди всичко на откровение, е в центъра на едно специфично поетично виждане, отличаващо се със спокойно и плавно виждане и фиксирание на състояния, пълнота, хармоничност и позитивност...“ Харесвам поезията на Елена Алекова. Харесвам красотата и дълбочината на мисълта в стиховете ѝ. Те дават нов живот на усещането, превръщат в стойност обикновеното, ежедневието. Ето как започна рециталът:

Тези неистови птици /нещо на сън ми вешаят – /кацат по тънките жици/ между света и безкрая./ Тази трева полудяла /нещо насън ми говори – /търси през моето тяло/ слънце, живот и простори.../ Гленна стоя и нетленна, /средновисока блондинка – /неръкотворна вселена, неръкотворна пращинка./

Публиката е завладяна от убедителното присъствие на поетесата, от богатата ѝ художествена мисъл, но и от предизвикателните стихове в най-новата стихосбирка „Каквото...“ – провокативна с опита на авторката да пише по най-важните теми за човека опростено, непретенциозно. Тези стихове ни карат да почув-

стваме осезателно Радостта от мига, но да разберем и Смисъла: Така било е и ще бъде: /който не завижда – вижда, /който вижда – не завижда. /Или: „Пътека. Слънце. Цъфнали цветя. /И сивобели гълъби на двора.../ Каквото беше – беше. Отлетя./ И няма никога да се повтори. /Каквото ме очаква е пред мен. /Разлистен предчувствия. Надежда. /...Рециталът върви нагоре: Пеперуда летяла, летяла... А когато душата ѝ чиста /

прекосила междата лъчиста, /над света, над полянката бяла/ пъстроцветна дъга заблестяла./ ...Стихът постепенно затихна и преля в песен. Извиси се топлият глас на Елена, обзет от нежните извивки на прекрасната родопска песен: Брала мома Ружа цвете, /дено брала, там заспала.../ Запяха с нея Георги, Калина, Петя... Беше прекрасно!

Светът е този миг, Елена. Тази светлина, с която ти обля, изпълни и обогати душите на тракийци във Варна. „Светът си ти./ Светът е онзи Някой. /Кантарионите, разнесли мрака./ Светът е сън в усмивката на Бога. /Както е сън и Неговият сън./

Благодарим ти, проповеднице на душата, че ни озари с тази духовна светлина пред Деня на християнската младеж и семейство. Благодарности и към организаторите, защото в основните си задачи през годините дейността на дамския клуб „Поля Терзистоева“ се е движала и движи към същността на нещата – традиции, обичаи, родови и християнски празници, обогатени с духовната сила на изкуството – музика, поезия, литература.

СРЕЩА

РАДКА СТОЯНОВА
ЧЛЕН НА ТРАКИЙСКО
ДРУЖЕСТВО „ЛАЗО ЛАЗОВ“ –
ГР. СРЕДЕЦ

В моето родно село Голямо Шивачево (днес град Шивачево) Сливенски окръг, живееше дядо Димо Темелков. Наричаха го бежанец, но аз не се интересувах за смисъла на тази дума. Много по-късно разбрах какво означава тя.

Къщата на дядо Димо се намираща на мегдана, наричан от местните хора Кайнака. Зад къщата беше си направила своята работилница, в която приготвяше вкусни сусамки, захарни, петлата ментови бонбони и пръчици и най-прекрасното за всяко дете питие – бозата. Имаше си количка, с която излизаше по празниците на мегдана. Често се присламчвахме край количката и със запянала уста гледахме примамливите вкусоти. Дядо Димо беше крохляк и благ човек, но като му омръзнеше просещите ни

физионимии, той ни навикваше. Понякога ни съжеляваше и ни даваше ту бонбон, ту сусамка или петле. Хората от село го уважаваха и обичаха.

През 1962 г. аз се омъжих и дойдох в гр. Грудово. Когато моите родители дойдоха за пръв път на гости, баща ми, разговаряйки с дядо Георги – бащата на моята свекърва, разбра, че и той носи фамилията Темелков. Разказа ми за нашенеца и дядо Георги така се развълнува, че още на есента, когато в Шивачево ставаше панаира, той замина, за да се запознае с дядо Димо.

А какви сборове ставаха на 7, 8 и 9 ноември по Димитровден, а на следващия ден гостите дошли от близки и далечни села се разотиваха. И така баща ми завел дядо Георги и двамата Темелкови се срещнали.

Когато дядо Георги се прибра, беше толкова развълнуван и говореше с часове за срещата. Голяма била изненадата му, защото се оказало, че и двамата са родени в село Раклица, Лозенградско, имали са общи познати, учили са в едно и също училище, но фамилията им случайно съвпадали. От разказа на дядо Георги разбрах, че и дядо Димо също е избягал от Турция, но тяхната група се насочила към Нова загора. След време се оженил за местна мома от Шивачево, създали дом и семейство, а и работилница построил, в която проявявал своя майсторлък.

Едва сега аз осмислих значението на думата бежанец – човек напуснал насилно роден дом и намерил подслон и живот на чуждо място с надежда, че ще се завърне някога при родното огнище.

Докато беше жив, дядо Георги често се връщаше към тази среща. За съжаление дядо Димо не можа да дойде в Грудово на гости. Но споменът за него често витаеше около нас, а аз и до днес като че ли усещам дъха и вкуса на чудните вкусоти, които излизаха от сръчните ръце на този майстор-тракиец.

ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА

КАК ДА ИЗПИСВАМЕ ИМЕТО МУ?

Добър ден, уважаема редакция. Нямах търпение да прочета последния брой и затова го търсих в Интернет. Очаквах, че след като родственичката на Капитан Петко Войвода, Пенка Генева Чакалова ви изпрати словото си с изписаните три главни букви в името на патрона на нашето дружество, най-после ще се завърнем към правилното изписване на ИМЕТО МУ. Не познавах авторката на двете книги за Войводата, които тя ми подари, но признавам, бях зарадвана, че независимо една от друга ние еднакво уважаваме Капитан Петко Войвода и показваме уважението си към него и чрез правописа. Впрочем, дори и когато не уважаваме някого (както това е в описания случай с професор Ботев, за когото авторката пише в книгата си – нямам честта да го познавам) пак съгласно БЪЛГАРСКАТА ПРАВОПИСНА СИСТЕМА, НИЕ ГО ИЗПИСВАМЕ С ТРИ ГЛАВНИ БУКВИ В ИМЕТО МУ.

ОЩЕ ЕДНО ПРИЗНАНИЕ: Ако бях злопаметна, нямаше КУЦУК – КУЦУК да слеза и взема вестника от пощенската кутия, когото дойде, но нали той – ВЕСТНИКЪТ, години наред ми внушава НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ! Какво ми е виновен вестникът за грешките в него. Отдавна предложихме: ОРГАНИЗИРАЙТЕ КРЪГЛА МАСА ПО ВЪПРОСА, КЪДЕТО ДА ИЗЛОЖИМ СТАНОВИЩАТА СИ. Но цяла година да търпим това незачитане на Капитан Петко Войвода е непостижимо.

С уважение и в очакване на становището ви: Ваша най-редовна по/читателка Христина Стоева от Варна

Бележка на редактора: В „Официален правописен речник на българския език“ на БАН, издание на „Промисла“ от 1912 г., който е задължителен с нормите си за правопис на книжовния език, са посочени примерите, в които се пишат с главна буква съществи-

телни нарицателни имена, утвърдили се като част от съставно собствено име на лице, митологичен и литературен персонаж (стр.42). Сред посочените са Отец Паисий, Бачо Киро, Баба Тонка, Патриарх Евтимий, Хаджи Димитър, Райна Княгиня и др. Сред тях няма съставно собствено име, състоящо се от собствено име, предхождано и следвано от нарицателни имена. И ако приемем, че капитан по подобие на Хаджи (Димитър), Патриарх (Евтимий) и пр. се изписва с главна буква, какво е основанието войвода да се изписва в главно В. Вероятно единствено емоционална е причината в желанието войводата да бъде с главно В, а това е разбираемо при нашата почит към националния ни герой. Никъде обаче българската правописна система не показва, че Капитан Петко Войвода се изписва с три главни букви в името му, както твърди уважаемата Христина Стоева, и въпросите с правописа не се решават на кръгъл маси, а са в компетенцията единствено на Института за български език „Проф. Любомир Милетич“. Изписването и на трите имена с главни букви роди сред тракийските дейци абревиатурата КПВ, която, ще се съгласите, е дразнеца и дори обижда името на Войводата.

Единственият път да се разреши този спор е да се обърнем с писмо към Института за български език, което и ще сторим.

ДРУЖЕСТВОТО В ТЪРГОВИЩЕ НА 100 ГОДИНИ

РУСКА ГЕОРГИЕВА

Търговишките граждани имаха голям празник - отбелязаха стогодишния юбилей на тракийското дружество „Стоян Мавродиев“. Тържеството бе в най-големия пенсионерски клуб „Капитан Петко войвода“. Тук бяха кметът на Община Търговище д-р Дарин Димитров, кметът на беломорското село Светлен Нешко Недев, председателят на тракийското дружество „Иван Михов“ в с. Светлен Ангел Шарабов, представители на читалища-

та от селата Буховци, Острец, Светлен.

Тържеството започна с внасяне на знамето на тракийското дружество и плакет на Стоян Мавродиев на фона на химна на тракийци „Ясен месец...“ Председателката на дружеството Мария Найденова откри празника, поздрав с музикално изпълнение отправи певческата група от с. Пресиян. Историята на създаването

на тракийската организация в Търговище в съкратен вид представи Руска Георгиев - член на управителния съвет, напомни имената на учредителите и председателите през годините и основните задачи и цели на ръководствата. Тоня Любенова, завеждаща отдел „Нова история“ в Исторически музей в града, разказа за живота и делата на тракиец от с. Хиделии, съучредител и несме-

няем председател в миналото на тракийското дружество Стоян Мавродиев. Спомени разказа Стойка Мавродиева-Теодосиева, племенничка на Стоян Мавродиев, директорка на библиотеката, сега пенсионерка. Гостите отправиха поздравения към присъстващите. Запалени бяха бенгалските свещи на юбилейната торта, всички присъстващи на честването бяха почерпени с парче от юбилейната торта. Едновековният юбилей завърши с хубави български хора и ръченици и вокални изпълнения на Сашка Ангелова. Така юбилейното тържество бе както смислено, така и забавно.

ЦВЕТА И ВЕНЦИ НА ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Съюзът на тракийските дружества в България начело с неговия председател Красимир Преманов, участва в тържествените прояви в столицата на 4 януари т.г, посветени на 138-та годишнина от Освобождението на София. Организатори на тържествата бяха Столична община, Софийската Света Митрополия, Сдружение на приятелите на Русия „Александър Невски“, Фондация „Героите на България“. Представители на СТДБ, на Тракийския научен институт и на Софийското дружество присъстваха на молебена в църквата „Света Неделя“, участваха в литийното шествие и поднесиха венци и цветя пред паметниците на ген. Гурко, Цар Освободител и Българския опълченец.

На 6 януари т.г се навършиха 168 години от рождението на великия поет и революционер Христо Ботев. Фондация „Христо Ботев“ и Столична община организираха поклонение пред паметника на Войводата в Борисовата градина. Гвардейци от Националната гвардейска част изпълниха военен ритуал с поднасяне на венци и цветя. Доц. д-р Георги Вълчев, зам.-ректор на Софийски университет „Св. Климент Охридски“, произнесе слово за живота и делото на Ботев. Животът и делото на поета-революционер са вдъхновявали тракийци в борбите им за национално освобождение. Техните потомци, обединени в Съюза на тракийските дружества в България заедно с представители на Тракийския научен институт и на Софийското тракийско дружество сведоха глави в знак на почит и положили венци и цветя пред паметника на Хр. Ботев.



• Представители на Софийското тракийско дружество с председател Божана Богданова пред паметника на ген. Гурко

ТРАКИЙЦИ ОТНОВО НАПОМНЯТ...

„Тракийци отново напомнят за дълга на Турция към България“ - така се нарича интервюто на Петра Мечева - председател на Тракийското дружество „Одринска епопея“ - Стара Загора и председател на Регионалния съвет на тракийските дружества от Старозагорска област. Пред вестник „Старозагорски новини“. Тя настоява българското правителство да постави въпроса за дълга на Турция, възлизащ на 10

млрд. долара, а така също Турция да се извини за геноцида над мирното българско население и прогонването му от родните му места през 1913 г. Г-жа Мечева потвърждава позицията на тракийската организация в България да не подкрепя влизането на Турция в ЕС, преди да са уредени нерешените въпроси, произтичащи

от Ангорския договор. В същия брой на вестника е поместено и извлечението на посланик Любомир Шопов: „В България фесът клати интереса“, което бе публикувано и във вестник „Тракия“ и бе посрещнато с голям интерес от читателите. Г-жа Мечева заставя твърдо зад позицията на посланик Шопов.

Родопското одеяло превзема Европа



Боцкащият кошмар на поколения деца, израснали с постиженията на социалистическата лека промишленост - родопското одеяло, изненадващо се оказа най-конвертируемата българска стока в Европейския съюз.

Вълненото чудо, което до днес се произвежда по традиционна технология в няколко родни манифактури, е истински хит във Великобритания, Италия и Холандия, като само за 2015 година сме изнесли над 16 000 бройки от карираното чудо.

„Чужденците масово търсят ръчно тъкани родопски одеяла. Преди време англичани дойдоха и купиха големи количества постелки и завивки за къщи за гости“, разказва Иван

Петров от кооперация „Нов живот“ във Велико Търново. Той си спомня, че в доброто старо време имали пунктове от старата столица до южната граница, в които работели 158 души.

Сега кооперацията има четирима тъкачи в Самоводене и две тъкачки във Велико Търново. Малки фабрики за одеяла има още в Смолян, Момчилград и Казанлък, но те не могат да покрият огромното търсене от Западна Европа.

Проверка на „Всеки ден“ показва, че родопските одеяла са много популярни в онлайн сайтовете за пазаруване „Ибей“, „Спортсдирект“ и „Алиекспрес“, като цената им достига до 45-50 евро за брой. От фабриката пък вълненото изкушение излиза 15-16 лева.

Родните производители вече са изпратили запитване до Брюксел с надеждата родопското одеяло да бъде включено в списъка на защитените наименования в ЕС, който съдържа вече над 1300 артикула от страните членки. Там България фигурира с филе „Елена“ и Панагюрската луканка.

Стара българска класика, родопските одеяла се произвеждат по традиционна технология от прана и чепкана вълна, която запазва тяхната здравина и вид. Типичното родопско одеяло е дебело, тежко и изтъкано от чиста вълна.

Шарката на одеялото е на големи квадрати и ленти. Изработва се от неочветена черна и бяла прежда или боядисана в червено, зелено, оранжево и жълто. Изключително здраво и топло, подходящо за зимните месеци, родопското чудо е топило стотици години българските пастири в непристъпните им планински заслони. („Нов живот“)

Дометиан обяви 2016-а НА ЕКЗАРХ АНТИМ ПЪРВИ

Видинският митрополит Дометиан обявя 2016 за година на екзарх Антим Първи в своята епархия, съобщи епископ Поликарп, негов викарий. В специално архипастирско послание дядо Дометиан известява това на игумените, монашеството, архиерейските наместници, отците и христолубивите си чеда.

През 2016 г. са навършват 200 години от рождението на екзарх Антим Първи и затова ви призовавам да си спомните живота, делото, служението, вярата, надеждата и любовта на Антим първи, се казва в посланието.



• Мавзолеят на екзарх Антим Първи във Видин

ПРИЗНАНИЕ ЗА ПЛОВДИВСКОТО ДРУЖЕСТВО

Държавна агенция „Архиви“ е издала удостоверение на Тракийско дружество „Войвода Руси Славов“ - Пловдив, с което се утвърждава, че дружеството е първото юридическо лице с нестопанска цел, вписано в Регистъра на Националния архивен фонд данни за притежаваните от него документи, партида № 00000039. Удостоверението е подписано от председателя на Агенцията доц. д-р Михаил Груев.

ТРАКИЯ - Орган на Съюза на тракийските дружества в България - София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А

Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталожен
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: чл.-кор. на БАН Васил ПРОДАНОВ, проф. Иван ФИЛЧЕВ, Елена АЛЕКОВА, Никола ИНДЖОВ и Хубен СТЕФАНОВ; Главен редактор: Тодор КОРУЕВ
e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел. 02/986 71 26; факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSG
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ - София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Валентина АНГЕЛОВА (Бургас) - 0879 545 115; Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) - 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) - 02/412 12 36, 0886 746 044; Михаил МИХАЙЛОВ (Сливен) - 044/62 48 53; Анета Георгиева (Хасково) - 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) - 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) - 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

Тракийска КОЛЕДА на „Стефан Караджа“



Пристигат малки и големи с надежда заредени
за една прекрасна тракийска Коледа



Децата от школата „Кънев-Калинка Згурова“
ни върнаха към старите традиции на нашите деди
и всички в залата с интерес следяха
какво на сцената те сътворяха



Каля, една от най-мъдрите
сред нас, послание
поднесе в този час



Полазници в Софийския тракийски дом дойдоха
обредния хляб на стопанина да подарят за здраве,
берекет и много късмет. Той пък всички поздрави
и пожела мир да има, да няма войни.



На трапезата всичко трябва да има,
както традицията повелява



Антон от най-малките от нас пожела
много здрави да бъдат всички
и да имаме много парички

С усмивка
и с пълни ръце
посрещат
стопаните
коледарите
с цялата
си душа
и от сърце



Късмети имаше за всички.
И томбола и викторина децата разиграха
и на всеки наградата и печалбата
с усмивка поднасяха



И песни тракийски се пяха
и хора тракийски играха



За сътвореното в коледната работилница,
за картичките коледни и суровачките деца
щедро бяха възнаградени и подаръци
много от Дядо Коледа получи
развълнувани и в захлас

Виктория с
корен тракийски
и с чудния си
глас, показа на
всички с колко
силна воля и дух
е тя, въпреки
съдбата



Накрая на свещички грейнали и фойерверки с
гроздова ракийка и туршийка, бяло и червено
вино, топли мезета, баници, тиквеници, колаци,
краваи, коледни пити (и какво ли още не!)
всички заедно се веселяха и от сърце попяха.